

Informació

Àmbit Maria Corral

Roger de Llúria 89, 2n 1a
08009 Barcelona
T 93 272 29 50
F 93 272 29 51
www.ambitmariacorrall.org
info@ambitmariacorrall.org

Reserves

T 93 272 29 50
abans de dilluns 12

Lloc sopar-col·loqui

Restaurant La Lluna
Santa Anna 20
(cantonada carreró Sant Bonaventura)
Barcelona

Hora

20:00 h

Preu tiquet

32 euros
Pagament a "la Caixa"
2100 3317 11 2200066494

Amb l'assessorament de la Universitas Albertiana

àmbit maria corral
d'investigació i difusió

De la queixa a la proposta

15 març 2012

203 Sopar hora europea

Ponents

Martí Olivella i Solé

Director de NOVA – Innovació Social

Leticia Soberón i Mainero

Doctora en Comunicació

M. Assumpció Vilà i Planas

Síndica de Greuges de Barcelona

Moderadora

Assumpta Sendra i Mestre

Professora de la Facultat de Ciències de l'Educació, Blanquerna-URL

DEFINIS DESIGN

àmbit maria corral
d'investigació i difusió

De la queixa a la proposta

Darrerament, si hom escolta els comentaris de l'entorn, s'adona que tot són queixes: que si fa massa fred, que si no plou prou, que si ara la calor és excessiva, que si els que manen ho fan malament, que si l'oposició no fa res, que la ciutat no funciona, que no fan res bé, que si el meu espòs, esposa, fill... i així contínuament, fins a configurar una llista de queixes gairebé infinita. Vivim instal·lats en la queixa. El més greu és que aquesta actitud no soluciona els problemes i seguir assenyalant els defectes personals i socials només consolida la nostra pròpia impotència. Si queixar-se és una actitud estèril, si no aporta res i, alhora, no ajuda a millorar les coses, per què seguim instal·lats en aquesta crítica fàcil i desmesurada? ¿Potser perquè queixant-nos contínuament dels altres no cal que revisem el que fem nosaltres i, sobretot, tapem aquelles realitats de nosaltres mateixos que no ens agraden o ens molesten?

Sovint diem que hem d'acollir els altres, però hem de començar per a acollir-nos nosaltres mateixos i, en especial, acollir allò que hi ha en nosaltres que ens desagrada i que, fins i tot, ens molesta reconèixer que forma part de la nostra manera de ser. Acceptar ser qui som i com som, aquesta és la proposta de la vida. Si no acceptem amb alegria el que som, no ens estranyem que tot el que trobem fora de nosaltres sigui defectuós i problemàtic. En queixar-nos segurament no direm cap mentida, perquè el que denunciarem és real, però només ens haurem fixat en allò que és defectuós o no ens agrada.

No hi ha res perfecte, sense defectes ni limitacions, i això en si mateix no és problemàtic. Qualsevol persona, institució o societat és limitada. Tots tenim defectes, ningú no ho sap tot, ni ho entén tot, ni l'encerta sempre. Robar els límits a les persones és condemnar-les a una topada amb la realitat, és instal·lar-les en la queixa permanent. No hi ha altra manera de ser en aquest món que ser amb defectes, imperfeccions. Per tant, allò de què tant ens queixem, que tant ens desagrada i que diem que ens limita, és el que ens possibilita ser i gaudir de tot el que som i de tot el que vivim. En darrer terme, podríem dir que la queixa és una contradicció ben absurda.

Massa vegades, per a somiar un món millor reneguem del que existeix i ens ha estat donat, com si tot el que els altres han fet per nosaltres no valgués res. Però la realitat en si mateixa és molt tossuda i, per més que hom s'esforci, no és possible fer altres mons sense comptar amb el món que tenim i del qual formem part. Veiem clar com ha de ser l'home, el món, la política, la societat i procurem que la realitat quedi sotmesa a les nostres idees. I al final d'aquest llarg recorregut, com que no hi ha res que s'ajusti al que hem pensat o imaginat, passem de la queixa contínua a la recerca de culpables, dels qui impedeixen que assolim el nostre somni.

Oblidem que nosaltres mateixos formem part de la realitat que tant critiquem i reneguem. No ens podem queixar sense més ni més, com si tot passés al marge de nosaltres. Si en formem part, ens hem de comprometre amb allò que denunciem o que ens desagrada. I comprometre'ns vol dir lluitar amb totes les forces per millorar allò que denunciem. La manera més madura d'indicar o assenyalat allò que no funciona, serà oferint la nostra ajuda per millorar el nostre entorn.

Dir i no fer res és una postura típicament infantil. Com diuen alguns autors, hem viscut en una societat que ens ha fet creure que teníem tots els drets, la qual cosa ens ha portat al convenciment que la raó bàsica de la nostra insatisfacció és que algú –que anomenem Estat, família, polítics, empresaris, obrers, municipis, etc.–, no ens ha donat allò que ens corresponia. Ens anem convertint en una mena de nens malcriats i dependents, amb la gravetat que, si algun dia ens ho donaven tot, ens seguiríem queixant que ens falta alguna cosa. Una cultura individualista ens fa persones preocupades per nosaltres mateixos i molt poc coresponsables; en definitiva, ens torna egoistes i improductius.

Cal fer un salt de maduresa, deixar de queixar-nos per passar a donar-nos, és a dir, passar de la queixa a proposar alguna cosa per a millorar allò que no funciona. Però per a fer una proposta hem de tenir alguna cosa a dir i a oferir; ens hem d'esforçar per ser creatius, reflexius, per tenir quelcom per a donar i aportar. I quan tinguem alguna cosa concreta a oferir, encara ens quedarà un pas per fer: tenir la generositat de lliurar-la als altres.

Jordi Cussó i Porredón